

Duhovna misel - 23. sep. 2018

TVOJA BESEDA – LUČ NA MOJI POTI (Ps 119)

25. nedelja med letom. Jezus brez ovinkarjenja zastavi učencem vprašanje: "O čem ste se pogovarjali med potjo?" Vprašanje, ki nas danes lahko zastavi: O čem se vsak dan pogovarjate? Kakšne želje? Oni pa so molčali. Po poti so se namreč prepirali, kdo je največji. Sram jih je bilo povedati Jezusu, o čem so se pogovarjali. Kakor v včerajšnjih učencih tako danes med nami lahko srečamo isto preročilo: "Kateri je največji?"

Jezus je preprost v svojem odgovoru: »Če kdo hoče biti prvi – naj bo največji – naj bo izmed vseh zadnji in vsem služabnik« Kdor hoče biti velik, naj služi drugim, in naj ne izkorišča drugih!

Jezus pa preobrne logiko, ko preprosto pravi, da pristno življenje v konkretni zadolžitvi za bližnjega, to je s služenjem.

Povabilo k služenju predstavlja posebnost, na katero moramo biti pozorni. Služiti v večini primerov pomeni skrbeti za slabotnost. Služiti pomeni skrbeti za tiste, ki so bolj šibki v naših družinah, v družbi, v narodu. To so trpeči obrazi, nezavarovani in prizadeti, zanje nas Jezus naj bomo nanje pozorni, naj jih konkretno ljubimo. Ljubezen, ki se kaže v delih in sklepih. Ljubezen, ki se izraža v različnih nalogah, h katerim kot državljani poklicani, da jih vršimo. So ljudje iz mesa in krvi, s svojimi življenjem, svojo zgodovino in posebno s svojo šibkostjo, za katere Jezus vabi, naj jih branimo, jim pomagamo in služimo. Biti kristjan pomeni služiti dostojanstvu bratov, boriti se za dostojanstvo bratov in za dostojanstvo bratov. Zato je kristjan vedno povabljen, da postavi lastne zahteve, pričakovanja, lastne želje po vsemogočnosti spričo konkretnega pogleda na bolj šibke.

To, da iz ljubezni sprejemamo bremena, v središče postavlja vprašanje brata: služenje gleda vedno bratov obraz, se dotakne njegovega mesa, občuti njegovo bližino vse dotlej, ko v nekih skupaj z njim trpi, in išče bratovo napredovanje. Veličina nekega naroda, ljudstva; veličina neke osebe vedno temelji na tem, ka

